

Az algoritmikus zene vagy algoritmikus kompozíció egy olyan technika, ami algoritmusokat használ zene létrehozására. Algoritmusok alatt egyszerűbb kifejezéssel a szabályokat értjük, amik alapján a zenei események utat kapnak. Ebben a zenei eljárásban nem maga a darab elképzelése a zeneszerző munkája, hanem a rendszer megalkotása, aminek utasításait egy adott hangszer – legyen az zongora vagy számítógép által végzett hangszíntézis – zenésze vagy maga a hangszer teljesíti. Az utóbbi esetben automatizált komponálásnak is nevezzük a folyamatot.

Olyan algoritmusokat is bevonnak zeneszerzők a komponálásba, melyeket más területről ismerhetünk, mint például az Lindenmayer rendszer - amit leggyakrabban a digitális grafikában alkalmaznak növények lombzatainak generálására – vagy Lorenz-rendszer – amit Edward Lorenz meteorológus és matematikus alkotott meg 1961-ben, mikor az időjárás vezérelhetőségén dolgozott – vagy a Cellular Automata – amit Stanislaw Ulam és John von Neumann hozott létre, mikor a kristályok szerkezetét tanulmányozták, később Xenakis fel is használta “Horos” c. darabjában 1981-ben – vagy akár az evolúciós algoritmusok és további rendszerek, melyek alapvetően zeneileg nem relevánsak. Algoritmikus zene mellett megkülönböztetünk sztochasztikus generative és véletlen zenét is. Ezek különbsége a zenei rendszer tulajdonságaiban mutatkozik meg.

Az algoritmikus zenész hangszere többnyire a számítógép, amin olyan szoftverekben hozza létre egyedi, dinamikus zenei rendszerét, mint Max Msp, Pure Data vagy Super Collider...

Az algoritmikus zene gyökeresen változtatja meg képzeleteinket a zenéről, illetve nem csak az alkotói, de a befogadói perspektíva is eltolódik egy más értelmezési területre. A műfajban olyan zenészeket említhetünk, mint Xenakis, Peter Beyls, Brian Eno, Mark Fell vagy Joe Gilmore.....